

РЕШЕНИЕ

№ 2751

гр. София, 23.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1831** по описа за **2021** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 09.12.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93-ти състав, постановено по НАХД № 10117/2020г. е потвърдено Наказателно постановление № 22-006557/10.07.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на [фирма] за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева, на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 КТ.

Решението е обжалвано от санкционираното дружество чрез адв.Н. И. – САК, като с доводи за неправилно приложение на закона и допуснати процесуални нарушения се моли за отмяната му и за отмяната на потвърденото с него наказателно постановление /НП/. Твърди се, че реално проверка във фирмата не е извършвана и нарушение на работното място не било констатирано. Проверката била извършена по електронен път, поради което не било констатирано по несъмнен и категоричен начин дали лицето И. Р. Д. изобщо е престирала труд за наказаното дружество. Дори да били налице ведомости, в които фигурира Д. и срещу името ѝ да е начислено трудово възнаграждение за м.януари и февруари 2020г. това не означавало, че лицето е престирало труд за [фирма]. Според касатора поради маловажността на деянието

наказващият орган е следвало да приложи чл.28 ЗАНН. Деянието освен това не било извършено виновно от [фирма], защото дружеството нямало как да знае, че след изготвянето на трудовия договор лицето Д. няма да се яви на работа, за да подпише трудовия договор, нито ще се явява на работа, за да престира труд за работодателя. Претендират се разноски. В съдебно заседание изложеното в касационната жалба и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.И..

Ответникът по касационното оспорване чрез юрк.Х. в съдебно заседание моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

В периода от 29.04.2020г. до 26.05.2020г. от инспектор от Дирекция „Инспекция по труда“ – С., била извършена проверка по подаден сигнал на [фирма] по спазване на разпоредбите на трудовото законодателство. При проверката било установено, че за трудов договор № 4 от 29.01.2020г., който не бил подписан от лицето И. Р. Д., е подадено уведомление по чл.62, ал.5 КТ в ТД на НАП с изх. № 22388203045662 от 29.01.2020г. за сключен трудов договор. На посоченото лице било начислено трудово възнаграждение за м.януари и м.февруари на 2020г., съгласно ведомостта за заплати. Поради липсата на подпис на трудовия договор от И. Д. проверяващият инспектор приел, че [фирма] в качеството си на работодател е приел на работа лице без да е уредил отношенията си по предоставяне на работна сила като трудово правоотношение и без да е сключил трудов договор в писмена форма. Констатациите от проверката били описани в Протокол за извършена проверка № ПР 2011147/26.05.2020г. като посоченото е прието за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ, извършено на 29.01.2020г., за което на 26.05.2020г. срещу дружеството бил съставен АУАН № 22-006557, който бил връчен на представител на нарушителя на същата дата. Въз основа на съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление /НП/.

Въз основа на така установената фактическа обстановка решаващият съд е приел НП за законосъобразно издадено, тъй като съгласно чл.62, ал.1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма, а съгласно чл.1, ал.2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, като съгласно ведомостите за заплати на лицето е начислено трудовото възнаграждение за м.януари и м.февруари 2020г.

Решението е правилно като направените от решаващия съд изводи се споделят изцяло от касационната инстанция в настоящия ѝ състав, поради което не следва да бъдат преповтаряни – чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК. Не се констатира и твърдяното противоречие – посоченото следва да бъде възприето единствено като техническа грешка, доколкото в съдебния акт не са изложени противоречиви изводи било по

спазването на процесуалния закон, било по приложението на материалния. Неоснователно намира съдът и другото направено възражение – че фактите са установени при проверка, която не е извършена на място. Това в случая, с оглед фактическите установявания, не е необходимо – съществуването на трудовото правоотношение е установено въз основа на представените от дружеството писмени доказателства, а именно трудов договор, заверено от ТД на НАП – С. уведомление за сключен трудов договор и ведомости за заплати за м.януари и м.февруари 2020г. От тях се установява по безспорен начин, че лицето И. Д. е престирило труд за дружеството, за което му е начислено съответното трудово възнаграждение. Именно последното пък опровергава твърденията на касатора, че лицето не се е явило на работа и това е причината за неподписване на трудовия договор от негова страна – ако лицето наистина не се е явило на работа и не е престирило труд за работодателя, то липсва всякакво основание за начисляване на трудово възнаграждение във ведомостите за заплати за два поредни месеца. От друга страна след като лицето не се е явило на работа /поради която причина според касатора не е подписало трудовия договор/, то от страна на дружеството работодател е следвало да бъдат предприети съответните действия за изпращане на уведомление до ТД на НАП – С.. Непредприемането им обуславя задължение за ежемесечно превеждане на съответните осигурителни вноски. Липсата на подпис на Д. във ведомостите на заплати означава единствено, че същата не е получила начисленото ѝ трудово възнаграждение.

С оглед горното е правилен извода на съда за осъществено от касатора нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ. Нарушението не е маловажно – като такова разпоредбата на чл.415в КТ определя нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители. посочените предпоставки следва да са в кумулативно наличие, а в случая по делото не са представени доказателства нарушението да е отстранено, напротив, твърди се, че въобще не е извършвано. Не може да се твърди и че за работника не са настъпили вредни последици, тъй като именно сключването на трудовия договор в писмена форма, както предвижда КТ, е гаранция за защита на неговите права. Освен това се касае за нарушение на чл.62, ал.1 КТ, което според чл.415в, ал.2 КТ не може да бъде маловажно. Разпоредбата на чл.28 ЗАНН, на която се позовава касаторът, от друга страна, е изцяло неприложима – тя се намира в съотношение на обща към специална спрямо чл.415в КТ, съображения, за което са изложени в Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС.

На последно място в конкретния случай санкционираният субект е юридическо лице, което изключва обсъждането на въпроса за вината, доколкото същата представлява оценка на собственото поведение, каквото не е присъщо на юридическите лица, тъй като последните действат чрез своите органи.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Основателна при този изход на спора е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.12.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93-ти състав, постановено по НАХД № 10117/2020г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.